

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γεια σου.

Για τη μοναξιά λέγαμε την περασμένη εβδομάδα κι έφερε τόσες σκέψεις το θέμα. Κι ήρθε κι ο Μπάμπης Ράκης με το παλιό τραγούδι “αν παρήλθον οι χρόνοι εκείνοι...” κι έφερε ένα ακνό χαμόγελο με τις μνήμες. Μιλάμε για αναμνήσεις, κι είναι κάτι ασήμαντες, ξεθωριασμένες, ξεχασμένες κάπου στη μνήμη όμως χαριτωμένες και χαρούμενες σαν φρέσκα ανθισμένα τριαντάφυλλα.

Παρήλθον οι χρόνοι, αλλά στα ξεχασμένα τους ξερά πλέον κλωνιά είναι σκαλωμένα κάτι θυμητάρια που σου γεμίζουν την καρδιά με παιδικά χαμόγελα. Άκου να δεις και να γελάσεις, ο Μπάμπης τελειώνει το κείμενό του με το παλιό ρομαντικό τραγούδι “τι ωραία που ’ναι το βράδυ μια βαρκούλα μ’ ένα πανι...”.

Γιώργο, θα το πιστέψεις, αυτό είναι το πρώτο που τραγούδησα; Τι τραγούδησα δηλαδή, μουρμούριζα λέει. “...ένα κούλα ένα ’νι...”, δεν το θυμάμαι εγώ αλλά το λέγανε που αναρωτηθήκανε, τί λέει τουτο δω; Το σκέφτεσαι, φίλε μου, ότι κάποτε συνέβη αυτό; Και δεν σου μισανόγει μια πόρτα στα μύχια της καρδιάς σου να βλέπεις ένα παιδί να σου γελάει μες στα ξένοιαστα παιγνίδια του; Μια θύμψη, τόσο ξεφτισμένη από το χρόνο.... Η μάνα μου, οι ξαδερφάδες της, κάτι φίλες γειτόνισσες να τραγουδάνε κεντώντας ή πλέκοντας τη ρεζεντά, τις οπερέτες, τα τραγούδια του καιρού. Μια ζεστη φωλιά ήταν το σπίτι κι είχε φως κι είχε χαρά. Και εκείνη... η βαρκούλα μ’ ένα πανί, ήταν μελωδικό ναούρισμα. Δεν είναι μνήμες όλα αυτά; δεν είναι αναμνήσεις; Τα ζήσαμε, τα χαρήκαμε κι έρχονται πότε-πότε να μας σκορπίσουνε τον κόπο της ζωής. Είναι η σοδειά μας από τη ζωή, το κέρδος μας. Μαζί με τις εμπειρίες, με τα όσα μάθαμε.

Αλλά λέγαμε για την μοναξιά, μεγάλο θέμα και πλατύ, αφού κι η φίλη μας, απ’ την Ελλάδα, η κυρία Καλτσόγια, μια μορφωμένη και ενεργητική

γυναίκα παραδέχεται ότι σε κάποια ηλικία έρχεται και η μοναξιά. Ναι, είναι η ανθρώπινη παρουσία με την οποία έχεις ανάγκη να μοιράσεις και τη μοναξιά. Ναι, αλλά είναι κι άνθρωποι που δεν μπορούν να την αποχωριστούν, την κουβαλάνε μαζί τους. Κι είναι πολλές κατηγορίες ανθρώπων που νιώθουν έντονα τη μοναξιά. Είναι αυτοί που δεν εμπιστεύονται τον συνάνθρωπο, που δεν δίνουν το χέρι τους σε χειραψία φιλική, είναι εκείνοι που δεν βγαίνουν από τον εαυτό τους, είναι γεμάτοι απ’ αυτόν, δεν τους ενδιαφέρει ο άλλος κόσμος. Είναι κι αυτοί που δεν βγαίνουν από το καβούκι τους, να δούνε, να γνωρίσουν, να μοιράσουν. Κι είναι και εκείνοι που δεν τους ενδιαφέρει να βγούνε, να γνωρίσουν να μοιράσουν, τους ενδιαφέρει να επιβάλλουν τον εαυτό τους στους άλλους. Αυτοί τους διώχνουν τους άλλους. Ή προσπαθώντας να επιβληθούν με περιαιτολογίες, ή με κλαυσιόματα, να κατακτήσουν προκαλώντας τον οίκτο. Ναι, είναι αναγκαία η συντροφιά, αλλά όχι να της επιβληθούμε, αλλά για να μοιράσουμε μαζί της.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μη φοβηθείς τη μοναξιά αν κουβαλάς μαζί σου καρπούς, ψυχανεμίσματα, λουλούδια και αγάπη. Είναι η ζωή πολύχρωμη κι είναι πλατύς ο κόσμος. Πολύπλευρός, πολύπτυχος και ομορφιές γεμάτος. Τόσες γωνιές για να σταθείς, να δώσεις και να πάρεις, τόσα ενδιαφέροντα, τόσα πολλά να κάνεις! Ακόμα κι εγκατάλειψη από αγαπημένους μπορεί να γίνει λευτεριά και ανεξαρτησία. Και μ’ ένα κόσμο ολόκληρο κλεισμένο στην καρδιά σου πώς να το νιώσεις το κενό πώς να το νιώσεις “μόνος;” Κι αν αγαπάς τον άνθρωπο πώς να τα συνταιριάσεις αυτό που λένε μοναξιά κι αυτό που είν αγάπη.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι’ εσένα Γρηγόρη,

Δεν μπορώ να μιλήσω γι’ άλλους όμως για μένα η μοναξιά και οι αναμνήσεις πάνε χέρι χέρι μαζί, γιατί οι αναμνήσεις απαλύνουν τον πόνο της μοναξιάς. Η στήλη του παλιού μας φίλου και συνάδελφου Μπάμπη Ράκη «Στιγμές της Ζωής» είναι πολύ σημαντική επειδή όπως εσένα θυμίζει σε όλους τους αναγνώστες παλιά τραγούδια και τα τραγούδια είναι συνυφασμένα με κάποιο σημαντικό γεγονός της ζωής μας. Για μένα τουλάχιστον υπάρχουν τραγούδια που μου θυμίζουν το πρώτο φλερτ, τον πατέρα μου να τραγουδά στη μάνα μου «Με πήρε ο ύπνος κι’ έγειαρα στου καραβιού την πλώρη και ήρθε και με ζύπνησε τού καπετάνιου η κόρη...», η τη νονά μου όταν πήγαμε μαζί να δούμε μια επιθεώρηση στην Αλεξάνδρεια με τα Καλουτάκια που τραγουδούσαν «άσε τα μαλλάκια σου ανακατωμένα».

Και το άλμπουμ με τις φωτογραφίες τί σου λέει; Αυτές και αν φέρνουν πίσω μνήμες από τα παλιά. Τα εγγόνια μου βλέπουν τις φωτογραφίες των μπαμπάδων τους από μωρά μέχρι γαμπροί και θέλουν να μάθουν περισσότερα για τους γεννήτορές τους σαν παιδιά. Εκείνα γελάνε βλέποντας τους μπαμπάδες τους βρέφη, έφηβους και άνδρες, αλλά εγώ ενδόμυχα μελαγχολώ με το βασανιστικό ερώτημα πώς πέρασαν τόσο γρήγορα όλα αυτά τα χρόνια, που όταν ήμουν νόμιζα ότι ήταν μια αιωνιότητα; Όταν ήμουν 25 χρονών σκεπτόμουν τα γεράματα και έλεγα «δεν βαρυνέσαι έχω άλλα 40 χρόνια μπροστά μου» και πίστευα πως δεν θα περάσουν ποτέ τόσα πολλά και όμως καλέ μου φίλε πέρασαν και δεν το κατάλαβα.

Ευτυχώς που υπάρχουν οι αναμνήσεις, τα τραγούδια και οι φωτογραφίες που επιβεβαιώνουν πως ζήσαμε όμορφες στιγμές και μάς θυμίζουν αυτούς που τις μοιράστηκαν μαζί μας, την οικογένεια, τους φίλους, ακόμη και ολόκληρες εποχές της ζωής μας.

Θυμάμαι το πρώτο μου ταξίδι στην Ελλάδα και τη συγκίνησή μου που όταν φθάσαμε στον Πειραιά άκουγα μόνο ελληνικά, οι δρόμοι είχαν ελληνικά ονόματα, τα μαγαζιά ελληνικές επιγραφές και ήταν σαν να επέστρεφα στο πατρικό μου σπίτι. Θυμάμαι και στο πρώτο ταξίδι μου από την Αυστραλία, ξημερώματα στο αεροδρόμιο της Αθήνας, όταν κατέβηκα τις σκάλες από το αεροπλάνο μια υπάλληλος τού αεροδρομίου μου είπε «καλωσορίσατε» και ένιωσα σαν να ήταν συγγενής μου που ήρθε να με υποδεχτεί. Ασφαλώς δεν είναι οι πιο σπουδαίες αναμνήσεις μου, όμως είναι οι μικρές λεπτομέρειες που συμπληρώνουν το μωσαϊκό της ζωής μου. Α, ρε Γρηγόρη, που νάσαι καλά, με παρέσυρες πάλι στα μονοπάτια του χτες και ελπίζω οι αναγνώστες μας ν’ ανοίξουν τα άλμπουμ τους και να τραγουδήσουν τις ωραίες αναμνήσεις τους γιατί, όπως λέει ο ποιητής, «Και μ’ ένα κόσμο ολόκληρο/ κλεισμένο στην καρδιά σου/ πώς να το νιώσεις το κενό/ πώς να το νιώσεις “μόνος;”

